Należność pocztowa opłacona ryczałtem.

Cena numeru 30 gr.

Nr 7. Kielce, dnia 1 lipca 1929 r. Rok 2.

REDAKCJA
i ADMINISTRACJA
ul. Kilińskiego № 19
godziny urzędowe
od 1—4 po poł.

GŁOS WIERZYCIELI

PRENUMERATA:
W Kielcach 1.80 zł.
na prowincji 2.00 zł.
kwartalnie.

ORGAN ZWIĄZKU
OBRONY WIERZYTELNOŚCI i PRAWA WŁASNOŚCI
W KIELCACH.

Konto czekowe P. K. O. № 65.515. Skrzynka pocztowa № 25

Dwutygodnik — wychodzi 1-go i 15-go każdego miesiąca.

WIERZYCIELE!

Prace Związku Obrony Wierzytelności i Prawa Własności w kierunku wypracowania projektów odnośnych ustaw regulujących sprawę odszkodowań za straty wojenne, zmiany rozporządzenia waloryzacyjnego z dnia 14-go maja 1924 roku, rewindakacji należności obywateli Polski od b. państw zaborczych, likwidacji b. towarzystw ubezpieczeniowych i t. p., zostały prawie w całości uskutecznione i złożone przy odpowiednich memorjałach Rządowi i Sejmowi Rzeczypospolitej.

Dalszem zadaniem organizacyj wierzycielskich jest dopilnowanie, aby wszystkie sprawy były należycie potraktowane przez miarodajne czynniki i w możliwie krótkim czasie załatwione.

W tym celu musimy zjednywać dla naszej sprawy pp. posłów sejmowych i senatorów, informując ich za pomocą prasy i drogą specjalnych konferencji o słuszności żądań wysuniętych przez zrzeszonych wierzycieli, poszkodowanych wojną i waloryzacją.

Rok 1929 uważać należy za rok zwycięstwa wierzycieli, w tym bowiem roku musimy ze zdwojonym wysiłkiem pracować nad urzeczywistnieniem naszych słusznych postulatów i w pracy tej musimy wytrwać.

Przeważna część tych zadań spada obecnie na samych członków Związku Obrony Wierzytelności i Zarządy Oddziałów Okręgowych.

Zadanie swe każdy z członków spełni, jażeli będzie brać udział w zebraniu lub wiecu urządzonym przez Zarząd Związku, dla uchwalenia rezolucyj domagających się załatwienia złożonych władzom memorjałów. Gdy przy każdej sposobności spotkania się z posłem na Sejm lub senatorem swego okręgu wybor-

czego, przekonywać ich będziecie o słuszności naszych żądań.

Na koszta związane z działalnością Związków, stosownie do § 7 statutu, członkowie wpłacają składki w sumie zł. 6 rocznie i 1 zł. wpisowego. Z tej kwoty na wydatki Związku naszego przeznaczona jest tylko 1/4 część (25 %) czyli zł. 1 gr. 50, reszta zaś na koszty organizacyj i działalność Oddziałów. Z sumy 1 zł. 50 gr. od członka, wydajemy pismo p. t. „Głos Wierzycieli", koszt którego wynosi około zł. 500 miesięcznie, a za prenumeratę zwraca się zaledwie około zł. 100 miesięcznie, gdyż członkowie mało się interesują własną gazetą. Opłacamy również z tej sumy wszelkie wydatki związane z prowadzeniem biura, korespondencji z oddziałami i poszczególnymi członkami. Opłacamy składki na rzecz Komitetu Wykonawczego w Warszawie i na koszta przy opracowaniu projektów ustaw przez odpowiednie siły prawnicze, wreszcie wszelkie koszty administracji i koszty przejazdów na zebrania, wiece, konferencje wierzycielskie, oraz posiedzenia Rady Naczelnej w Warszawie.

Wobec tego, że od roku żadnych wpływów gotówki Związek nasz z nikąd nie otrzymuje, fundusze uzyskane z pierwotnych składek wyczerpują się i zachodzi obawa, że braknie nam środków na doprowadzenie do końca podjętej przez nas akcji. A zatem zwracamy się do Was na mocy § 7 statutu o wpłacenie na poczet przypadającej za rok 1929 składki członkowskiej tylko za pół roku zł. 3—a zebrany tą drogą fundusz, da nam możność kontynuowania pracy, aż do osiągnięcia pożądanych rezultatów.

Nie możemy przecież ustać w połowie drogi i zrezygnować z włożonego zasobu pracy, wtedy gdy zbliżamy się do wrót zwycięstwa.

Prosimy zatem o wpłacenie wymienionej wyżej składki zł. 3—przekazem Pocztowej Kasy Oszczędności na konto Związku Obrony Wierzytelności i Prawa Własności w Kielcach № 65.515 w jak najkrótszym czasie.

Prosimy również o zaprenumerowanie naszej gazety „Głos Wierzycieli", która wynosi 2 złote kwartalnie.

Związek Obrony Wierzytelności i Prawa Własności w Kielcach.
ul. Kilińskiego № 19.
Skrzynka pocztowa № 25.

Posiedzenie Rady Naczelnej i Wielki Wiec Wierzycieli w Warszawie.

W niedzielę, dnia 26 maja b. r. o godz. 11 przed południem odbyło się w Warszawie posiedzenie Rady Naczelnej Związków Obrony Wierzytelności i Prawa Własności.

Dla zapoznania zainteresowanych wierzycieli, podajemy w całości protokuł z tego posiedzenia:

Protokuł

Zjazdu Delegatów Rady Naczelnej Centr. Związku Obr. Wierzytelności w Warszawie przy ul. Żurawiej № 2—dnia 26 maja 1929 roku

Obecni:

1) adw. W. Jeleński—delegat Stow. Obrony W H. w Warszawie,

2) inż. A. Tyszkowa—delegat Stow. Obrony W H. w Warszawie,

3) dr. Chylewski—delegat Stow. Obrony W. H w Łodzi,

4) Szwiedziniewicz—delegat Stow. Obrony W. H w Łodzi,

5) p. J. Olejarski — delegat Związku poszkod wojną w Krakowie,

6) red. W. Swięty — delegat Związku Obrony Wierzytelności i Prawa Własności w Mysłowicach,

7) red. St. Pewnicki—delegat Związku Obrony Wierzytelności i Prawa Własności w Kielcach,

8) red. A. Maszczak—delegat Centr. Stow. Obr. Wierzytelności we Lwowie,

9) radca Stern — delegat Centr. Stow. Obr. Wierzytelności we Lwowie,

10) p. A. Czekanowski—delegat Związku pokrz. waloryzacją w Bydgoszczy,

11) p. Putnes—delegat Zwiazku pokrzywdzonych waloryzacją w Bydgoszczy,

12) p. Jankowski — delegat Związku pokrzywdz. waloryzacją w Toruniu,

13) dr. K. Wandel—członek Komitetu Wykonawczego w Warszawie,

14) adw. Muszalski — członek Komitetu Wykonawczego w Warszawie,

15) inż. J. Groslik—członek Komitetu Wykonawczego w Warszawie,

16) tech. Z. Szumski — członek Komitetu Wykonawczego w Warszawie,

17) płk. Dargiewicz - członek Zarządu Warsz. Stowarz. Obrony Wierzytelności,

18) p. H. Ejsmond — członek Zarządu Warsz. Stow. Obr. Wierzytelności.

Prezes Komitetu Wykonawczego C. Z. O. W adw. Jelelski powitał delegatów, dziękując za przybycie na Zjazd i zaproponował wybór na przewodniczącego zebrania dr. Chylewskiego i na sekretarza tech. Szumskiego, co przyjęto przez aklamację.

Przewodniczący odczytał następujący porządek dzienny:

1) Wybór prezesa Rady Naczelnej na miejsce ś. p. Teofila Preissa,

2) Odczytanie protokułu ostatnicgo zebrania Rady i sprawozdania z działalności Kom. Wykonawczego,

3) Dyskusja nad projektem nowej ustawy waloryzacyjnej,

4) Stosunki z organizacjami wierzycielskiemi zagranicą,

5) Sprawy finansowe,

6) Wolne wnioski.

Adw. Jeleński poświęcił kilka słów pamięci b. prezesa Rady Naczelnej Teofila Preissa, który przedwcześnie zgasł na posterunku, dzielnie broniąc sprawy wierzycieli. Zebrani uczcili pamięć Jego przez powstanie.

Z pośród kilku zgłoszonych kandydatów wybrano na prezesa Rady Naczelnej ze względu na konieczność bliskiego kontaktu z Komitetem Wykonawczym w Warszawie dr. Konstantego Wandla. Po odczytaniu sprawozdania z działalności Komitetu Wykonawczego przez p. Szumskiego, wyłoniła się dyskusja:

a) w sprawie finansowania udziału Centr. Związku w Stałej Komisji Ligi Międzynarodowej powrotu do prawości monetarnej w Paryżu. Ponieważ warunki należenia do Ligi jest opłacanie składki miesięcznej 100 fr, szw, przeto ze względu na szczupłe fundusze, jakiemi rozporządza Związek Centralny, postanowiono, aby nie zobowiązywać się do regularnego płacenia składki, lecz uiszczać ją w miarę możności.

Wobec trudności wysłania na następny kongres w Paryżu własnego delegata z Warszawy, z powodu wysokich kosztów podróży, zaaprobowano projekt p. Szumskiego, aby delegatem z Polski był przedstawiciel Związku wierzycieli polskich banków Escaudain we Francji, który przyłączył się do Centrali warszawskiej. W tym celu wysłano mu statut związku i zaproszenie na Zjazd delegatów Rady Nacz. w Warszawie, a także proszono o zastępstwo naszego przedstawiciela w Paryżu.

b) W sprawie rozgraniczenia terenu działalności poszczególnych Związków, postanowiono, w celu ułatwienia wszystkim poszkodowanym wskutek wojny i waloryzacji otrzymywania porad i informacji w najbliższej siedzibie Związku, aby wszystkie Związki i ich oddziały na prowincji rozszerzyły zakres swej działalności na wszelkiego rodzaju wierzytelności i straty wojenne, jak również aby nie zakładały nowych placówek, tam — gdzie istnieją już oddziaty innego Związku.

Następnie p. Jeleński zreferował treść projektu nowej ustawy waloryzacyjnej i wyjaśnił, jakie trudności nastręczało uwzględnienie wszystkich pretensji wierzycieli, wskutek faktów dokonanych na mocy obecnej ustawy waloryzacyjnej.

Według opinji niektorych prawników warszawskich, projekt nowej ustawy pod względem prawnym niema nic do zarzucenia i miałby szanse przyjęcia przez sfery rządowe, gdyby np. Skarb Państwa przy okazji nowej waloryzacji mógł zdobyć jakiś fundusz na rozbudowę miast. Pożądanem jest także, aby nowa ustawa waloryzacyjna zyskała poparcie jednej lub kilku partji politycznych.

Ponieważ projekt ten nie przewiduje nowego przerachowania hipoteki wkładów spłaconych dobrowolnie, a wiele nieruchomości przeszło już w trzecie ręce, przeto Rząd mógłby opodatkować na rzecz funduszu budowlanego wszystkich dłużników, którzy zbogacili się przez spłatę swych zobowiązań w bezwartościowych markach polskich i na zasadzie ustawy zollowskiej.

Po dłuższej dyskusji zgłoszone były następujące poprawki do projektu ustawy waloryzacyjnej opracowanej przez Komitet Wykonawczy C. Z. S. O. W.

Do § 2 dodaje się w p 1. Złoty z 1924 r. = 9.31 gr. czystego złota—do p. 2 skala przerachowania poczynając od roku 1919 powinna być obliczona na każdy miesiąc.

Dla b. zaboru pruskiego wartość marki polskiej równa się wartości marki niemieckiej do dnia 1.VII 1921 roku, tj. do daty unifikacji monetarnej tej dzielnicy.

Do § 5 dodaje się p. 3 c., a do § 6 dodaje się p. 3 b. Odsetki bieżące nie podwyzszone dobrowolnie po wygaśnięciu moratorjum, płatne są według stopy prawnej od daty wejścia w życie niniejszej ustawy.

W § 5 a i 6 a zmienia się p. 1. Nadwyżki wynikające z wyższego przerachowania w stosunku do rozporządzenia z dnia 14.V 1924 r. płatne są w 3-ch równych ratach w przeciągu lat 6-ciu dla wierzytelności § 5 i w przeciągu lat 8 dla wierzytelności § 6.

Do § 11 dodaje się p. 5. Termin 10-letniego przedawnienia dla pożyczek udzielonych pod zastaw nieruchomości na kresach wschodnich anuluje się i wszystkie wierzytelności tego rodzaju przerachowują się na zasadach ustalonych w § 5 i 6 niniejszej ustawy.

W § 17 zmienia się p. 1. Miarą skali przerachowania wkładów bankowych i oszczędnościowych jest porównanie bilansu z 1914 roku z bilansem roku płatności, przyczem z tego ostatniego bilansu odejmuje się wszystkie wierzytelności powstałe po wejściu w życie rozporządzenia z dnia 14.V 1924 roku.

Do § 17 dodaje się p. 5. W kasach oszczędności i spółkach kredytowych z nieograniczoną poręką, których członkowie według statutu odpowiadają przed wierzycielami całym swoim majątkiem, miara przerachowania ustala się według stanu majątkowego w danej instytucji, oraz jej członków, w stosunku do ogólnej sumy wkładów i udziałów członkowskich.

Raport Wierzycieli doręczony Niemcom.

Sprawozdanie Stampa i memorandum rzeczoznawców państw wierzycielskich doręczone zostały d-rowi Schachtowi

Rzeczoznawcy państw wierzycielskich oświadczają gotowość przyjęcia:

1) przeciętne spłaty roczne z tytułu odszkowań i długów wynosić będą 2.050 miljonów marek przez 37 lat;

2) spłata długów wojennych odbywać się będzie przez 21 lat następnych;

3) za bilety markowe, wydane w czasie okupacji Belgji, przyznane będzie Belgom odszkodowanie;

4) niezależnie oe kapitału zakładowego Międzynarodowego banku spłat, państwa zaiteresowane, a przedewszystkiem Rzesza złoży w banku specjalne spłaty tytułem udziału w jego funkcjonowaniu.

Prasa berlińska ustosunkuje się odrazu w pierwszych wiadomościach o odpowiedzi aljantów na zastrzeżenia niemieckie w zdecydowanie odmowny sposób. Wobec poprawek aljanckich, dzienniki nacjonalistyczne mówią nawet o wymuszaniu i o próbach wprowadzenia w błąd opinji niemieckiej. Nawet miarodajne dzienniki nazywają postulaty, zawarte w memorandum aljanckiem, niemożliwemi do przyjęcia.

„Berliner Tageblatt” nazywa ostro memorjał rzeczoznawców aljanckich sztuczką magiczną, która usiłuje wywołać wrażenie, jakoby z miljardów 50 miljonów, płatnych w ciągu 37 lat, a zaproponowanych przez Younga i przyjętych zasadniczo przez dr. Schachta, miałyby być pokryte wszystkie żądania aljanckie, które przy poprzedniem sumowaniu wynosiły 2 miljardy 198 miljonów.

Jako jedyną okoliczność, łagodzącą obecną sytuację, wysuwa korespondent twierdzenie, że rzeczoznawcy aljanccy dali do poznania, iż nowe ich żądania nie noszą charakteru ultimatywnego, tak, że dalsze rokowania są możliwe. Korespondent przy przychodzi do wniosku, że obecna sytuacja oznaiza spełnienie się dawnych wyrażonych przez niego obaw i że dojdzie obecnie do ponownego targu o cyfry

Jak donosi prasa berlińska, Hindenburg przyjął kanclerza Muellera i Stresemanna. „Acht Uhr Abenblatt” twierdzi, że konferencja ta miała pozostawać w związku z dzisiejszą sytuacją, wytworzoną na konferencji reparacyjnej i wskutek odpowiedzi udzielonej przez delegacje wierzycielskie dr. Schachtowi

Doniosły wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie

w sprawie o zwrot sumy przy rozwiązaniu umowy

№ spr. A. c. 292.27.

Za umową prywatną z dnia 10 lipca 1914 roku Włodzimierz Sulimirski sprzedał H. Frenklowi 100 korcy rzepaku po 9 rubli za korzec i całkowitą należność za ten rzepak otrzymał w sumie 900 rubli, zobowiązawszy się sprzedany rzepak dostawić nabywcy w grudniu 1914 roku.

Umowa powyższa z woli obu stron została rozwiązana przyczem Frenkiel odebrał w 1916 roku 300 rubli.

Wyrokiem z dnia 25 października 1926 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od Włodzimierza Sulimirskiego na rzecz H. Frenkla 1.596 zł. z prawnym procentem od dnia skargi i z kosztami procesu, tytułem przerachowanej na 100 proc. ustawowego równoważnika sumy 600 rubli.

W założonej od powyższego wyroku Sądu Okręgowego skardze apelacyjnej pozwany wnosił o obniżenie przerachowania do 10 proc.

Gdyż jakto mogą stwierdzić podani przez niego świadkowie, że niemcy nie pozwolili mu wywieść, a potem zarekwirowali przygotowany dla H. Frenkla rzepak. Sąd Apelaeyjny decyzją z dnia 8 stycznia 1929 r. zasądzoną pierwotnie sumę obniżył do 80 proc. W motywach Sądu Apelacyjnego czytamy: 1) „że ustalenie świadkami, iż pryygotowany dla Frenkla rzepak zastał przez niemców zarekwirowany, byłoby bezcelowem, zgodnie bowiem z art. 1585 K. C., rzepak ten do przyjęcia go przez nabywcę pozostał „na niebezpieczeństwo sprzedawcy“. 2) „że również na skale przerachowania nie wywarłoby to decydującego wpływu ponieważ: I) w całokształcie bilansu majątkowego zarekwirowanie 100 korcy rzepaku nie mogło odegrać poważniejszej roli; II) wobec spadku wartości złotego nawet przy 100 proc. przerachowaniu Frenkiel obecnie nie będzie mógl nabyć tej samej ilości rzepaku; III) przez czas dłuższy był on pozbawiony proc. od wpłaconej sumy; i IV) że jednak te notarycznie znane straty, jakie rolnictwo podczas okupacji przeżyło, każde zdanie Sądu uznać za najbaroziej odpowiadające wymaganiom słuszności i równowagi między sprzecznemi interesami stron obniżenie skali przerachowania do 80 proc.

(Pełnomocnikiem powodp w tej sprawie był znany w Warszawie adwokat Juljan Rotiewi).

Projekt zmian rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 14 maja 1924 r. Dz. U. 42.24, 44.

§ 1. P. 1 i 2. Z tekstu tego paragrafu należy wykreślić wyraz „carski".

§ 2. Podstawą przerachowania rubli rosyjskich, marek niemieckich, koron austro-węgierskich i marek polskich na złote franki i na złote obiegowe jest następująca skala:

ZA CZAS	Rublom rosyjskim i z czasów okupacji równa się 1 zł. z		Markom niemieckim do 1923 r. i polskim do dnia 1.VII. 1919 r. równa się 1 złoty z		Koronom austrowęg. do dn. 1.VII 1920 r. i markom polskim od dnia 1.VII 1920 r. równa się 1 złoty z	
	1924 r.	1927 r.	1924 r.	1927 r.	1924 r.	1927 r.
Do 1.VIII 1914 r. Od " "	0.375	0.218	0.81	0.47	0.95	0.55
W półroczu II 1914 r.	0.40	0.23	0.85	0.50	1.00	0.58
" " I 1915 r.	0.44	0.26	0.90	0.52	1.15	0.67
" " II "	0.50	0.29	0.92	0.54	1.25	0.73
" " I 1916 r.	0.50	0.29	1.05	0.61	1.40	0.81
" " II "	0.50	0.29	1.08	0.63	1.60	0.93
W kwartale I 1917 r.	0.50	0.29	1.15	0.67	1.90	1.10
II "	0.50	0.29	1.15	0.67	1.90	1.10
III "	0.55	0.32	1.20	0.70	2.00	1.16
IV "	0.60	0.35	1.20	0.70	2.00	1.16
W kwartale I 1918 r.	0.60	0.35	1.20	0.70	2.00	1.16
II "	0.70	0.41	1.20	0.70	2.06	1.16
III "	0.85	0.49	1.30	0.76	2.30	1.34
IV "	0.90	0.52	1.50	0.87	2.60	1.51
W kwartale I 1919 r.	1.32	0.77	1.90	1.10	3.4	2.0
II "	2.25	1.31	2.10	1.22	5.3	2.9
III "	4.58	2.66	2.80	1.63	8.4	4.9
IV "	8.50	4.94	5.60	3.26	17.7	10.3
W kwartale I 1920 r.	12.7	7.4	10.7	6.2	32.7	19.0
II "	13.3	7.8	11.3	6.6	35.0	20.4
III "	13.3	7.8	11.0	6.4	40.0	23.3
IV "	19.7	11.5	11.0	6.4	80.0	46.5
W kwartale I 1921 r.	30.0	17.0	11.0	6.4	132	76.7
II "	60.0	33.0	11.0	6.4	163	95.0
III "	170.0	99.0	12.0	7.0	375	215
IV "			22.0	12.8	450	262
W kwartale I 1922 r.			33.0	33.0	500	290
II "			48.0	27.0	670	400
III "			123.0	123.0	1.020	590
IV "			673.0	673.0	1.900	1.100
W kwartale I 1923 r.			2.700	1.570	6.300	3.660
II "			7.170	4.170	10.000	5.810
III "			5.235.000	3.043.600	35.000	20.350
IV "			4 miljardy	2.325.600 tysięcy	408.300	237.400
W kwartale I 1924 r.					1.733.300	1.007.700
II "					1.800.000	1.046.500

Uzupełnienie na stronie 7-ej.

§ 3 i 4 pozostaje niezmienione z dodatkiem, że 1 złoty z 1924 r. — 1 frankowi szwajcarskiemu — 1.72 złotych z 1927 r.

§ 5. P. 1. Hipoteki, zabezpieczające wierzytelności na nieruchomościach, z których główny dochód pochodzi z komornego, określonego na podstawie ustawy o ochronie lokatorów wraz z wierzytelnościami, zabezpieczonemi temi hipotekami przerachowuje się na 50% sumy, obliczone, według skali § 2. Normy powyższe stosują się do wszystkich dzielnic Polski.

P. 2. pozostaje nienaruszony.

P. 3. a) Odsetki zaległe za czas od 31 grudnia 1919 r. do 31 grudnia 1924 r. przerachowują się tak jak kapitał i doliczają się do kapitału. Odsetki żaś należne za czas od 1 stycznia 1925 r. obliczają się od przerachowanego w ten sposób kapitału wraz z doliczonemi doń odsetkami zaległemi po dzień 31 grudnia 1924 r.

Dla odsetek bieżących (t. j. od 1/1. 25 r.) stosują się ogólnie normy kodeksowe 5-letniego przedawnienia.

b) odsetki doliczone do kapitału nie wymagają specjalnego ich zabezpieczenia w księgach hipotecznych, Natomiast odsetki bieżące należą się tylko za lat 5 ostatnich i mogą być zabezpieczane hipotecznie.

P. 4. Od norm 50% przerachowania stosuje się następujące odchylenia:

a) dla sum, powstałych na tle rozrachunków między sukcesorami i ciążących na nieruchomości spadkowej,

b) dla pożyczek inwestycyjnych, użycie których wpłynęło na podniesienie się wartości obciążonej sumą nieruchomości,

c) dla nieruchomości, których dochodowość nie jest niższą dochodowości z roku 1913 w parytecie złota.

W pomienionych wypadkach skala przerachowania może być podwyższona do 100%. Żadający wyższego przerachowania winien jest udowodnić zasadność swych roszczeń.

P. 5. Dla nieruchomości, zniszczonych przez działania wojenne, za które właściciel jej pod żadną postacią nie otrzymał odszkodowania, dłużnik mocen jest domagać się niższego od 50% przerachowania sumy, przyczem zasadność swej pretensji winien jest udowodnić.

§ 5 a P. 1. Spłata sum hipotecznych rozkłada się na przeciąg lat 6 w trzech równych ratach.

a) rata pierwsza winna być uiszczona w ciągu 1 roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

b) rata druga w ciągu lat 2 od daty prekluzyjnego terminu płatności raty pierwszej,

c) rata trzecia w ciągu lat 3 od daty prekluzyjnego terminu płatności raty drugiej,

P. 2. Przez sumę podlegającą uiszczeniu rozumie się należności hipoteczną wraz z zaległemi odsetkami od 31/XII 1924 r.

P. 3. Dłużnik obowiązany jest spłacać wraz z ratami wszystkie zaległe odsetki od całej dłużnej sumy (w rozumieniu p. 2 niniejszego paragrafu).

§ 6. P. 1. Hipoteki, zabezpieczające wierzytelności z pożyczeczek na innych nieruchomościach, niż w § 5 wskazanym wraz z wierzytelnościami, zabezpieczonemi temi hipotekami przerachowuje się na 75% podług skali § 2. Norma powyższa stosnje sie do wszystkich dzielnic Polski.

P. 2. Pozsotaje niezmieniony.

P. 3. Odsetki zaległe za czas od 30 czerwca 1919 r. do dnia 30 czerwca 1924 r. przerachowuje się tak, jak kapitał i dolicza się do kapitału. Odsetki należne od 1 lipca 1924 r. obliczają się od przerachowanego kapitału wraz z doliczonemi doń odsetkami zaległemi po dzień 1 lipca 1924 r. Dla odsetek bieżących (od 1/VII, 1924 r.) stosują się normy ogólne 5-letniego przedawnienia.

P. 4. Od Norm 75% przerachowania stosuje się następujące odchylenia.

a) dla sum powstałych na tle rozrachunków miedzy sukcesorami ciążących na nieruchomości spadkowej,

b) dla pożyczek inwestycyjnych, użycie których wpłynęło na podniesienie się wartości obciążone sumą nieruchomości,

c) dla nieruchomości, których dochodowość nie jest niższą od dochodowości w roku 1913 w parytecie złota.

W pomienionych wypadkach skala przerachowania może być podwyższoną do 100%; żądający wyższego przerachowania winien jest udowodnić zasadność swych roszczeń.

P. 5. Dla nieruchomości, zniszczonych przez działania wojenne, za które właściciel pod żadną postacią nie otrzymał odszkodowania dłużnik mocen jest domagać się niższego od 75% przerachowania, przyczem zasadność swego żądania winien jest udowodnić.

§ 6 a. P. 1. Spłata sum hipotecznych rozkłada się na trzy równe raty, płatne w przeciągu lat 8 (ośmiu):

a) rata pierwsza winna być uiszczona w ciągu lat 2 od daty wejścia w życie niniejszej ustawy.

b) rata druga w ciągu lat 3 od daty prekluzyjnego terminu płatności raty pierwszej.

P. 2. Przez sumę podlegającą uiszczeniu rozumie się należność hipoteczną wraz z zaległemi odsetkami od 30 czerwca 1919 r. do 30 czerwca 1924 r.

P. 3. Dłużnik obowiązany jest spłacać wraz z ratami wszystkie zaległe odsetki od całej dłużnej sumy (w rozumieniu p. 2 niniejszego paragrafu).

P. 4. W wypadkach udowodnienia przez dłużnika strat, wyrządzonych mu przez klęski żywiołowe, sąd może odroczyć spłatę rat na przeciąg do $1^1/_2$ roku.

§ 7. do § 10. pozostają niezmienione.

§ 11. p. 1. Wierzytelności z pożyczek, powstałe przed dniem 1 stycznia 1924 r., nieciążące na nieruchomościach lub hipotekach przerachowują się na 20% sumy, obliczonej podług skali § 2.

P. 2. Przy pożyczkach na kupno ziemi, inwestycje, spłaty udziałów spadkowych, oraz spłaty reszty szacunku — skala przerachowania może być podwyższoną do 100% przyczem uzasadnienie żądania wyższej normy przerachowania obowiązuje wierzyciela sumy.

P. 3. O ile suma została przeliczona według skali wyższej niż 20% — sąd w ważnych wypadkach spłatę może rozłożyć na przeciąg 1½ roku.

P. 4. Uchybienie terminu płatności jednej z rat, wyszczególnionych w § 5, 6, 11 daje wierzycielowi prawo do żądania całej resztującej należności.

§ 12 do § 15 pozostają nie zmienione.

§ 15 a. Zasady przerachowania, wyłuszczone w § 12 — 15 utrzymują się w mocy, przyczem:

a) sumy, nie spłacone przez dłużników na rzecz Towarzystw, ulegają przerachowaniu na zasadach § 5 i 6, według skali § 2, zaś terminy spłat rat amortyzacyjnych zmianom nie ulegają.

b) nadwyżki, osiągnięte przez Towarzystwa z racji podwyższenia skali przerachowania — po potrąceniu kosztów z przeliczeniem związanych, dzieli się proporcjonalnie do ilości listów zastawnych danej emisji, przyczem przypadająca nadwyżka jest wypłacana na korzyść właścicieli wylosowanych listów zastawnych.

c) koszta nowej konwersji listów zastawnych nie mogą przekraczać 20% osiągniętej nadwyżki.

§ 16. Zmienia się „33%“ na 45%“.

§ 17 p. 1. Wkładki oszczędnościowe i lokaty terminowe, złożone przed dniem 31 grudnia 1924 roku w bankach, domach bankowych i kasach oszczędnościowych przerachowuje się według skali § 2 rozporządzenia, przy uwzględnieniu stanu majątkowego instytucji, która wkład lub lokatę przyjęła. Miarą dla zastosowania wyższej, lub niższej normy przerachowania jest stan zamożności instytucji bankowej lub oszczędnościowej, określony na podstawie porównania bilansu z dnia 1 stycznia 1914 roku z bilansem z dnia 1 stycznia 1924 roku. Normę przerachowania określają władze sądowe.

P. 5. Zaległe odsetki od wkładów i lokat, wymienionych w poprzednim punkcie, liczą się od dnia 1 stycznia 1925 roku, w wysokości 6% w stosunku rocznym.

P. 3. Spłata sum do 1000 złotych winna być dokonana w ciągu roku od daty wejścia w życie niniejszej ustawy — w równych ratach półrocznych.

P. 4. Sumy powyżej 1000 złotych spłacają się w ciągu lat 3-ch — w równych ratach półrocznych. Termin pierwszej raty przypada po 6-ciu miesiącach od wejścia w życie ustawy niniejszej.

§ 18 do § 25 pozostają bez zmian i mogą stanowić przedmiot osobnej ustawy.

§ 26. Należność z weksli i czeków przerachowuje się według skali.

§ 2 na 20 proc. — nie wyklucza to jednak prawa sądu do zastosowania innej miary przerachowania, zależnie od tytułu, który był podstawą zobowiązania wekslowego lub czekowego.

§ 27. Należności z kredytu otwartego, przypadające kupcom za towary i usługi, będą przerachowane na 20 proc. wepług skali § 2.

§ 28 — 32 pozostają bez zmian:

§ 33 ulega skreśleniu.

§ 34 — 35 pozostają bez zmian.

§ 36 — 37 ulegają skreśleniu.

§ 38 — 39 pozostają bez zmian.

§ 40 p. 1 Dobrowolnie przyjęte spłaty przez uprawnionego nie mogą być kwestjonowane. Spłaty przyjęte z zastrzeżeniem lub z wyroku sądu, dają prawo do dochodzenia różnicy, jaka powstała przez wprowadzenie zmian do rozporządzenia z dn. 14. V. 1924 roku.

P. 2. Różnicy tej można poszukiwać na ostatnim właścicielu nieruchomości albo na osobie dłużnika, który spłacił sumę hipoteczną, jeżeli nieruchomość przeszła w ręce osób trzecich.

P. 3. Jeżeli wierzytelność hipoteczna w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy została przerachowana na złote, różnica, wypływająca ze zmiany rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 roku, zabezpiecza się pod kolejnym numerem wykazu hipotecznego, w przeciwnym zaś razie różnica ulega zabezpieczeniu pod tym samym numerem wykazu hipotecznego.

§ 40 a. Przerachowanie zobowiązań prywatno prawnych, podlegających przepisom niniejszej ustawy winno być dokonane przez właściwą władzę sądową lub w drodze ustawy pomiędzy stronami w okresie dwuletnim od daty wejścia w życie niniejszej ustawy

§ 41 — 53 pozostają bez zmian.

Uzupełnienie tabeli § 2.

Za czas od 1.VII 1919 roku do 1.VII 1920 roku	Markom polskim równa się 1 złoty z	
	1924 r	1927 r.
W kwartale III 1919 roku .	4.5	2.6
IV „ „ .	10.5	6.1
W kwartale I 1920 roku .	22.3	13.0
II „ „ .	28.7	16.7

Rozdział reparacji niemieckich między wierzycieli.

„Petit Parisien" z dnia 6 czerwca b. r. powiadamia, że przeciętne anuitety reparacyjne ustalono wedle planu Younga na 1.988.800 tysięcy marek, których podział między państwa wierzycielskie rozdzieliła Komisja rzeczoznawców w następujący sposób:

Francja otrzyma 1.039 miljonów. Włochy 211 miljonów, Belgja 115 miljonów, Stany Zjednoczone 66 miljonów i Japonja 13 miljonów marek.

Reszta anuitetów będzie procentowo podzielona między mniejszych wierzycieli t. j. Polskę, Jugosławję, Rumunję, Grecję i Portugalję.

Jak z powyższego widać i Polska nie została pominięta w uregulowaniu szkód wojennych o co tak skwapliwie zabiega nasz Związek, lecz od nas samych zależeć będzie w jakiej wysokości straty wojenne zwrócone nam zostaną.

Jeżeli poszkodowani wojną i waloryzacją staną w karnym szeregu Związku Obrony Wierzytelności i domagać się będą uregulowania swych szkód, o co tak Związek jak i Rząd nasz zabiega, a tem samem poprą zamierzenia Rządu mogą liczyć, że szkody ich i zniszczenia wynagrodzone zostaną.

Jeżeli popatrzymy się na inne państwa, to tam niema już poszkodowanych, lecz obywatele zorganizowani w Związki Wierzycielskie zrozumieli doniosłość sprawy, i zwracali się do organizacji z całem zaufaniem

Idźmy więc i my w ich ślady nie dając się obałamucić ludziom złej woli, a możemy być pewni, że krzywdy nasze wynagrodzone zostaną.

ODCIĄĆ, WYPEŁNIĆ i PRZESŁAĆ

Do Redkacji i Administracji „Głosu Wierzycieli" w Kielcach

Skrzynka pocztowa № 25

Zamawiam niniejszem gazetkę „GŁOS WIERZYCIELI". Prenumeratę za .... kwartał w sumie .... zł. przekazuje przekazem pocztowym.

DOKŁADNY ADRES:

Imie i nazwisko ....

Miejsce zamieszkania ....

wieś, gmina, poczta, ulica № domu ....

Ceny ogłoszeń:

Cała strona	Zł. 120.—
Pół strony	„ 60.—
1/4 strony	„ 30.—
1/8 strony	„ 15.—
1/16 strony	„ 8.—

Strona pierwsza ..... 50% drożej od ostatniej
Strona wewnętrzna ..... 25% drożej od ostatniej
Drobne ogłoszenia po 6 groszy do słowa. Druk tłusty podwójnie.

Redaktor: odp. STANISŁAW PEWNICKI. Wydawca: Zw. Obr. Wierzyt. i Prawa Własn. w Kielcach.

Druk. Kiel. S-ki Wydawniczej, Sienkiewicza 15.